

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Slechta_Vladimir-Ex-Orkista.pdb

PDB Name: Šlechta - Ex-Orkista
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.3.2007
Modification Date: 29.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Šlechta - Ex-Orkista

„Migrační poradce musí vypadat jako čerstvě vyražená zlatá marka,“ řekl ten hoch.

Kolik mu mohlo být? Dvacet? Dvaadvacet? Tvářil se, jako by si nás mohl koupit všechny i s touhle školou, v níž právě trávíme večer - a možná to byla pravda. Z jeho slušivého obleku z jelenice a černého sametu by moje rodina žila dva měsíce a ještě by si pořídila mezka. Kolem pasu měl široký, zlatem zdobený pás a na něm pochvu s jedenapůlručním mečem. Krátce ostříhaný, na pravé straně krku zajímavá jizva. Bezelstné hnědé oči. Migrační poradce čili ex-orkista, odstraňovač orků, musí vlastnit nějaké podobné bezelstné oči.

Jmenoval se Torgmann. Takové jméno k ex-orkistovi dobře sedne. Zní tvrdě.

„Pamatujte především, že přinášíte goblinům jistoty do jejich životů. Goblini jsou kočovníci. Touží se stěhovat sem a tam.“

„Kočovníci?“ podivil se chlapík s tenoučkým knírkem, o němž jsem věděl, že je cesták s kořalkou. „Já myslel, že goblini jsou usedlí jako vlaštovky v hnízdě.“

„Mýlíte se,“ ubezpečil ho Torgmann. „Goblini jsou migranti. Mají to v genotypu.“

Seděli jsme ve škamnách jednotřídky, v níž přes den místní podučitel vyučoval děti, mezi nimi i mou nejstarší dcerušku, dívku s vlasy barvy popela, které zakrývaly její mírně špičatá ouška. Kromě ex-orkisty tu ubíjel čas ještě onen cesták s kořalkou, dvě holčiny asi sedmnáctileté, jakýsi zvetšělý dědeček. A já. Samé zkrachovalé existence.

„Věnujte pozornost vašim zbráním,“ pokračoval ve výkladu. „Nemusejí být drahé, ale musejí drazo vypadat.“

Podotýkám, že nemusejí být funkční. Vy, migrační poradci na nejnižší úrovni, se budete stýkat převážně s gobliny.

Teprve až získáte nějaké zkušenosti a postoupíte na úroveň druhou, můžete se pomalu začít zabírat orky.“

Zvedl jsem ruku: „Tady ve Šťastné Náhodě moc čistých goblinů nenajdete. Zato tu bydlí mraky nejrůznějších orko-gobliních míšenců.“

„Správná připomínka,“ pokývl hlavou Torgmann. „Tím se dostáváme k vašemu odměňování. Za gobliního samce získáte tři jednotky, za samici dvě, za mládě jednu jednotku. Ovšem v případě orků jsou poměry dvanáct, osm, čtyři. Velmi slušná odměna, jak sami uznáte. Míšenci jsou ohodnoceni podle poměru jejich ras, ukážu vám tady tabulku... Umíte všichni číst, ne?“ zeptal se.

Nikdo nic nefikal. „Dobře,“ kývl mladíček. „Umět číst a psát je jedna z nutných podmínek pro tuhle práci. Pak ovšem musíte mít cit pro xenopsychologii, být dobrým obchodníkem. Musíte ovládat umění jednat s mimolidskými rasami.“

„Kolik jednotek dostaneme za elfa? A za zwerga?“ dotázal se cesták s kořalkou. Ten chlapík sem musel přijít z vévodství Barro, jinak by věděl, že naše království je už dobrých osm let s elfy ve válce.

„S elfy a zwergy se tady, ve Šťastné Náhodě, určitě nesetkáte,“ pousmál se Torgmann. „Zato je tu mimořádně vysoké množství goblinů a orkogobliních míšenců, případně orků. Až mě samotného překvapuje, kolik jich tu je. Cožpak tu předtím nikomu nevadili? Neboje někdo chránit? Každopádně je jich tu taková úroda, že vám musí zajistit skvělé výdělků.“

Mlčel jsem. Připadalo mi zbytečné, abych upozorňoval, že to já jsem celých těch dlouhých sedm let dohlížel na to, aby bylo s gobliny zacházeno jako s inteligentními a civilizovanými bytostmi.

A Torgmann pokračoval: „Co vás dále může zajímat, jsou stvůry. Jak jistě víte, temný mág Alarich Touraine během svého téměř stopadesátiletého působení v Orcigardu vytvořil tisíce stvůr. Po Tourainově smrti se tyto kreatury rozlezly všude, kam jen to šlo. Pokud vím, v lesích poblíž Šťastné Náhody se běžně vyskytují igleři a ebergové, to jsou ti méně nebezpeční. Upozorňuji vás, že ani na tyto relativně neškodné stvůry vy, začínající migrační poradci, rozhodně nestačíte. Nepokoušejte se o jejich samostatné zpracování. Smrtelně nebezpečné jsou ovšem zrůdy, které Touraine vybavil umělou inteligencí: griffiti, lynxotaurové, bazilichové. Jen za oznámení místa pobytu něčeho takového dostanete tolik jednotek, že jste rázem na pozici sekčního vedoucího.“

Cestákovi se chtivě zaleskly oči.

Ta budova asi neměla sloužit jako škola. Ale ani kdybyste mne zabili, neřekl bych vám, k čemu byla původně určena. Vzhledem k tomu, že se nacházela v blízkosti náměstí, musela mít v minulosti nějaký důležitý účel. Stěny z bílého kamene, který zvenku zešedl, ale uvnitř místností si stále ponechával úžasnou bělost. Lomené okenní oblouky, osazené okny z tabulek čirého skla, spojených olověným tmelem. Už jen samotná skla byla malým zázrakem - téměř všechna zůstala vcelku po všechny ty stovky let. Jak to jen ti pterrové dělali, že vyráběli tak odolné sklo? Byli precizní v detailech i v zásadních architektonických postupech. Přál bych vám vidět ty jejich křížové klenby, podpírající stropy v

budově školy i ve většině domů ve městě! Anebo valené klenby nad vstupními dveřmi. Sloupy štíhlé jako stébla trávy. Elegantní akvadukty, točitá schodiště, sochy bytostí s lidskými těly a ptačími hlavami... ale dost už toho, přece nebudu snít za dne a s otevřenýma očima.

Ex-orkista Torgmann nám popřál mnoho úspěchů v práci a rozloučil se. Snášel se soumrak - soumrak vrcholícího léta. Byl jsem plný dojmů a měl jsem pocit, že jsem právě našel zdroj výdělků, který uživí moji rodinu.

Nechtělo se mi ještě domů. Vystoupil jsem po schodišti na arkádu, opřel se o bílé zábradlí a díval se k západu, kde slunce zapadalo do lesů.

Bylo to právě sedm let (plus minus nějakých pár dní), co jsem přišel do těchto míst s hrstkou odhodlaných lidí. Tehdy tu nebylo nic než prales, stromy a valy z hlíny. Goblini žijící v norách - to jsme ještě nevěděli, že ty jejich nory vedou do místností ve starých pterrských domech. Nad stromy, ověšená girlandami psího vína a břečťanu, se vypínala tahle arkáda. Zaryli jsme rýče do hliněných valů a odkryli město. Před stovkami let je vybudovali oni tajemní pterrové, bytosti s lidským tělem a ptačí hlavou. Pak pterrové odešli, zmizeli, ale město, skryté pralesem, čekalo stovky let. Čekalo na nás.

Ted' se rozkládalo pode mnou. Bílé domy, sochy, sloupy, zurčící fontány. Pochopitelně - to město, skryté pod kožichem pralesa, bylo příliš velké a my jsme z něho dosud odkryli jen malou část. Ale i tak skýtalo domov zhruba šesti tisícovkám lidí a goblinů.

Sestoupil jsem z arkády a vešel na náměstí. Ačkoliv se smrákalo, přecházelo zde stále hodně lidí. Procházeli se, povídali si, z pohárků upíjeli víno, které zde prodávali gobliní obchodníci.

Většinu z těch lidí i goblinů jsem znal jménem. Zdravili mne, ačkoliv se ze mne takřka přes noc stal pan Nikdo.

Odpovídal jsem jim na pozdravy úklonou hlavy.

Jak bude tohle náměstí vypadat bez goblinů ?, napadlo mne.

Měl jsem pěkný dům kousek od náměstí. Dvoupodlažní, vzdušný, prostorný, s malým atriem uprostřed. V něm mě očekávala moje rodina.

Děti už byly po večeři, ale seděly za stolem a čekaly, až se najím i já. Dívaly se, jak mi Alvina nese jídlo: boby se špekem a plátkem vepřového.

Má manželka se pohybovala drobnými úpravnými krůčky a obsluhovala mne tak ladnými pohyby, jako by se věnovala samému králi. Vysoká, štíhlá, dlouhé tmavé vlasy jí padaly na ramena. Oblečená do temně rudých šatů z jakéhosi elfského materiálu, od půli stehů dolů rozevřených, takže skýtaly pohled na nesmírně líbezná nožky v šedých kamaších. Líbilo se mi na ní, že nestárne. Za těch sedm let, které se mnou strávila, zůstala stále stejně krásná, zatímco já jsem se změnil v opršelého připlešatělého otrapu.

Vlastně jsem o ní nevěděl skoro nic, jenom to, že ji miluju a ona že má jistou náklonnost ke mně. V žilách jí částečně kolovala i elfská krev, což popírala, ale ze lži jí usvědčovala našpičatělá ouška našich tří dětí.

„Neměla jsi mi dávat to maso,“ pokáral jsem ji. „Vezmi ho, dej ho do sklepa a zítra ho rozděl dětem.“

Nesouhlasně zavrtěla hlavou, stále se usmívala. „Musíš se najíst dosyta, drahý, abys byl silný. Já i děti jsme měli masa dost.“

„Zvedl ti snad králův místodržící Joselin Backer, můj bývalý přítel, ten prokletý čubčí syn, tvůj plat?“ zeptal jsem se s nadějí v hlase.

„Králův místodržící Joselin Backer, můj přímý nadřízený, tvůj bývalý přítel, ten čubčí syn, mi plat nezvýšil. Ovšem slíbil mi, že mne zahrne zlatem a drahokamy, pokud mu prokážu jistě, nepatrné službičky.“

Zalovil jsem lžící v míse, na druhé straně stolu jsem zahlédl tři hlavičky našich dětí, vlasaté, opatřené očima lesních kolouchů. Vlastně, napadlo mne, znám já také nějaké jiné kolouchy než lesní? Například luční?

„A jak vypadá tvé nové zaměstnání migračního poradce, můj pane?“ zeptala se. „Naplníte uspokojením?“

„Zkusím to,“ kývl jsem. Ve skutečnosti to byla jediná práce, kterou mi v celé Šťastné Náhodě nabídli.

Druhý den ráno jsem počkal, až Alvina odejde do úřadu králova místodržícího, cestou odvedla nejstarší dcerušku do školy. Dva menší cvrčkové zůstali doma a dívali se, jak sundávám z věšáku kabát od uniformy městské stráže a otrhávám z něj kapitánské prýmký.

Oblékl jsem kabát a před zrcadlem jsem se prohlédl ze všech stran. Pořád vypadal jako kabát městské stráže. Takže jsem se

přehrabal v truhle, do níž si má žena ukládala osobní věci. Našel jsem to, co jsem doufal, že tam najdu. Složitě, stříbrně ocvokované řemení plné železných chráničů, puklic, útržků kroužkového pletiva, bronzových šupin a všelijakých dalších parádek. Tento postroj dříve nosila Alvina, dokud ještě nebyla mou ženou, ale svobodnou válečnicí.

Ovšem na rozdíl ode mne tuto složitou konstrukci oblékala na holé tělo.

Natáhl jsem řemení přes kabát a zhodnotil výsledný dojem. Nevypadalo to tak špatně, pokud jsem si odmyslel obličej.

Byl to ksicht plešatícího čtyřicetiletého týpka s kruhy pod očima a uštváním výrazem. S tím se ovšem nedalo nic dělat.

Na opasek jsem si zavěsil svůj starý dobrý Jarní vánek, sériový výrobek podřadné zweržské manufaktury, což znamená, že byl mnohem lepší než většina zbraní, které bych mohl získat za peníze v celé Arkastii.

Vyšel jsem z domu na ulici. Prošel jsem koridorem starých pterrských dvoupodlažních domů, z části už sesutých a z části zase pospravených a znovu obydlených. Na střechách některých z nich stále ještě rostly mladé břízy a doušky. Prokličoval jsem několika uličkami, přešel dvě náměstíčka s fontánkami, sešel po dvou schodištích a po třech zase vystoupal vzhůru. Konečně jsem vešel do dveří malého vetešnictví.

Zvonek na dveřích cinknul. Svrasklý zelený goblin, podobný bezocasé ještěrce, která se z plezíru postavila na zadní nohy, zvedl vypoulené oči od hromady hadrů, které přerovnával. Jeho úzké bledé rty se roztáhly do jakéhosi náznaku úsměvu.

„Rád vás vidím, kapitáne,“ zaskřehotal.

Vycenil jsem na něj zuby v přátelské grimase migračního poradce: „Už nejsem kapitán, Fido,“ oznámil jsem mu. „Ted jsem migrační poradce, tvůj nejlepší přítel.“

Trochu posmutněl. „Migrační poradce? Ex-orkista?“

Ve skutečnosti se jmenoval nějak jako Fudiil-mudlii, ale já jsem mu říkal Fido. Pokud vím, nevadilo mu to.

„Už jsi slyšel o těch událostech v Thonnierice, Fido? O těch pogromech?“ zeptal jsem se ho. Jasně - kdo se ptá, řídí rozhovor, to je jedna ze zásad migračního poradce.

„Něco jsem zaslechl,“ pokýval lysou lebkou.

Poskytl jsem mu delší povídání o těch událostech včetně podrobností. Ony události sice byly už nějakých osm let staré a s migračním poradenstvím nesouvisely, ale svůj účel měly splnit. Šlo o to, že v průběhu sto padesáti let, kdy Arkastie pronikala do Pohraničí, se v Thonnierice usídlilo pár zwergů, pár elfolidských míšenců a početná gobliní komunita. V onom osudném roce, kdy naprosto zkrachoval pokus osídlit Gordonovu zemi a vypukla válka s elfy, se kdosi postaral, aby Thonnierika byla vyčištěna od nelidských ras.

Fido poslouchal podrobnosti a jeho zelená pokožka trochu zesinala - firemní psychologové opravdu odvedli dobrou práci. Gradoval jsem suchým výčtem obětí z řad thonnierických goblinů, elfu i zwergů.

„Zdá se, že lidé a ne-lidé nemohou žít pohromadě, Fido,“ zakončil jsem povídání. „Vždycky to nakonec skončí masakry a násilnostmi.“

„Dřív jste říkal něco jiného,“ zaskřehotal Fido.

„To je pravda,“ přitakal jsem. Nikdy se s klientem nepří, je další ze zásad migračního poradce. „Říkal jsem, že tu můžeme žít my i vy. Ale dřív bylo dřív a já jsem jenom já.“

„My jsme tady bydleli odjakživa,“ namítl. „To vy, lidé, jste sem přišli. Proč neodejdete ze Šťastné Náhody vy?“

Rozhodil jsem ruce: „Ty dobře víš, Fido, že lidé jsou prostě silnější. Kdyby to bylo naopak, chodili by teď po Šťastné Náhodě gobliní ex-orkisté a nabízeli by vystěhovalecké smlouvy lidem. Já s tím nic nesvedu a ty taky ne... Kdyby bylo po mém, žádné pogromy by se nekonaly. Ale ostatní lidé jsou jiní než já. Jsou zlí, Fido.“

„Všichni nejsou zlí,“ kníkl, a tím mi jen nahrál na výpad.

„Jasně, že nejsou všichni lidé zlí - a proto jsem tady já. Jsem pověřen nabídnout ti odchod do míst, kde budeš v bezpečí. Je to kampaň sub věncovaná z královské pokladny, člověče... ehm, goblino. Vybereš si jednu z lokalit a ještě za to dostaneš hrst sorynů. Jen posud' sám,“ vytáhl jsem lejstra a mapy a rozložil je na jeho vetešnický pultík. „Volný odchod do Orcigardu. Jinou možností je Likario. Nebo zde, poblíž Glen Karhó, je vzorová gobliní kolonie Pazourkové ostří. Tam se vyvíjejí speciální železné slitiny, bitevní stroje, bojové otravné látky. Tento vývoj vyžaduje schopnosti, jimiž zhusta oplývají goblini. A tady, v tomhle místě,“ ukázal jsem na mapě místo označené Zlatá rašple, „probíhá program Lepší než zwergové. Jsou zde vybudovány dílny a manufaktury.“

Fido se sklonil nad mapami a začal se obezřetně vyptávat. Měl jsem z toho radost. Ten starý goblin mi byl vždycky sympatický.

„Jak se ti to líbilo?“ zeptal jsem se.

„No, nebylo to špatné,“ připustil. „Když vidím ty možnosti...“

„Myslíš, že je to dobré pro gobliny - takovéhle poradenství? A myslíš, že by tyhle moje rady někdo z tvých přátel a známých taky potřeboval?“ kul jsem železo, dokud bylo žhavé. Jasně, na závěr prvního termínu musím získat kontakt na další potenciální klienty. Jak řekl můj vedoucí Torgmann: „Pokud jedete jenom po svých známých a nezískáváte od nich další kontakty, tak velice brzo skončíte.“

A já nechci skončit velice brzo. Musím živit rodinu.

„Takže, Fido,“ řekl jsem mu na závěr, „já pro tebe zpracuju svou radu a asi tak za tři dny se znovu zastavím. Sepíšeme vystěhovaleckou smlouvu a dostaneš svou subvenci, jejíž výše, jak jsem ti právě vysvětlil, závisí na tom, kam se rozhodneš odejít.“

A já dostanu provizi, zopakoval jsem si v duchu.

„Ten vojenský výzkumný ústav u Glen Karhót“ zasyčel zasněně, „to by se mi líbilo. A sto sorynů navrch...“ rozhlédl se po svém krámku. „Už se na ty hadry asi vykašlu.“

Trochu mě zamrazilo v zátylku, ale nevěděl jsem proč.

„Tak jak se ti dnes dařilo, můj pane?“ zeptala se AI vina.

„Šlo to. Dvakrát volný odchod do Orcigardu, jednou Likario a jednou, představ si to, Pazourkové ostří. Odchod do Pazourkového ostří pro celou gobliní rodinku. Za to bude dvacet pět jednotek. Nakoupíme dříví na zimu! Koupíme dětem boty...! A jak se dnes dařilo tobě, má drahá?“

„Královský místodržící Joselin Backer, tvůj bývalý přítel, ten čubčí syn, dnes přede mnou poklekl a slíbil mi modré z nebe. Zahrne mne prý svou láskou, něhou a bohatstvím, budu žít v přepychu.“

Položil jsem ruku na jilec Jarního vánku: „Půjdu a toho zmetka rozpáru!“

„Zadrž, drahý. Nechci být vrahovou manželkou. Kdybych byla manželkou vraha, víš, co by se se mnou pak stalo? Stala by se ze mne manželka odsouzenice a oběšence. Pomysli na své děti - kdo se o ně postará, když ty i Backer budete mrtví...? Ostatně Joselin Backer mi dnes sdělil, že ses zajímal o místo kopáče na odkryvných pracích.“

„Coby,“ rozdurdil jsem se. „Líbilo by se mi dělat kopáče. Celý den kopeš krumpáčem, hážeš lopatou, jsi na zdravém vzduchu. Je to zábavné. Seznámíš se se zajímavými lidmi.“

„Joselin Backer mi rovněž sdělil, že se postaral, aby tě nezaměstnal nikdo v celé Šťastné Náhodě.“

„Ha!“ vykřikl jsem. „Jaký je to hlupák! Nemůže mi zabránit, abych dělal migračního poradce...“

Pak jsem posmutněl a propadl chvilkové depresi. „Už vím, co udělám,“ sdělil jsem své choti. „Mám plán! Přidám se k dobrodruhům, odejdu do Orcigardu a vrátím se obtížen zlatem a orčími skalpy.“

„Tak jdi,“ upřela na mne své veliké nazlátlé oči. „Odejdi. Ale jedno si uvědom. Já nemohu žít bez tvé lásky, bez tvých

doteků. Pokud bych neměla tvé doteky po dobu delší než řekneme dva týdny, musela bych si vyhledat jiné doteky. Patrně bych podlehla Joselinu Backerovi.“

Tři naše děťátka nás pozorovala s vykulenými očkami a pootevřenými ústy.

„To není špatné,“ pochválil mne mladíček s jizvou, když si prohlédl mé analýzy. „Snažíte se, člověče. Ještě jednou tolik a jste na pozici er dvě.“

Pyšně jsem se ohlédl po svých spolux-orkistech. Cesták s kořalkou mezi nimi dnes nebyl, zřejmě si našel nějaké lehčí a lépe placené zaměstnání. Stařeček vypadal ještě stařeji a obě děvčata byla taková nějaká pocuchaná.

Jedna z dívek měla pláč na krajičku. „Než tohle, tak to radši půjdu šlapat chodník,“ vyhrkla.

„Nedodržela jste zásady práce migračního poradce,“ spražil ji Torgmann. „Sama jste vlezla do orkogobliního hnízda. Měla jste si vyžádat mou asistenci! S vašimi zkušenostmi a na vaší úrovni nesmíte řešit takovéto případy samostatně!“ „Myslela jsem, že za to budu mít hodně jednotek,“ kníkla a rozplakala se. Hoch s jizvou se obrátil k té druhé: „A co vy, slečno?“

„Řekli mi,“ hlesla přiskrceně, „co je to ten vojenský výzkumák při Glen Karhó. To Pazourkové ostří. Oni tam zkoušejí ty věci a ty zbraně a stroje - jenže to zkoušejí na goblínech. Proto za výzkumák dostáváme tak vysoké provize!“

Mladík s jizvou zvedl omluvně ruce: „Nerad to říkám, ale musíte si uvědomit, že goblini jsou jenom goblini. Propásli svou historickou šanci a vinu mohou dávat jen sami sobě. Vás by měly, slečno, zajímat především vaše jednotky.“

„Ale goblini vědí, kam je chceme poslat!“

„Někteří to vědí,“ připustil, „ale jiní to nevědí. A v tom vidím vaši šanci.“

V té chvíli jsem se rozhodl, že určitě musím Fida varovat. Napříště budu goblinům doporučovat jen Orcigard nebo Likario. Kdo ví, co se na ně chystá na těch ostatních místech, zvláště v tom vzorovém táboře s okázalým názvem Zlatá rašple?

„Na závěr bych vás chtěl všechny povzbudit,“ oznámil nám Torgmann. „Onen kořalečník, ten obchodní cestující s kořalkou, zachytil slibnou stopu jakési pseudointeligentní stvůry, skrývající se kdesi v těsné blízkosti Šťastné Náhody. Celou svou vzorkovnicí kořalek využil na úplatky při získávání informací. Toho vám dávám za příklad. Vybízím vás: jděte v jeho stopách, ovšem obezřetně. Ten z vás, kdo zjistí a mně oznámí místo pobytu toho tvora, má zajištěnou šťastnou budoucnost.“

Skřet jménem Górii bydlel pod starým pterrským akvaduktem. Nechci se chvástat, ale ten akvadukt jsem před sedmi roky sám objevil a prozkoumal až k prameni, který jej napájel. Se svými přáteli, mezi nimiž tehdy byl i Joselin Backer, nynější králův místodržící, jsme akvadukt vyčistili od nánosů a zbavili jej vegetace. Zajistili jsme pro Šťastnou Náhodu stálý přívod dobré vody.

Postával jsem v kvelbu onoho skřeta jménem Górii, protože židli mi nenabídl. Byl to téměř čistokrevný ork. Temeno jeho hlavy s osamělým chomáčem zíní svázaným do uzlu mi sahalo někam k prsní bradavce, zato v ramenou byl skřet rozložitější než já. Namísto normálního ksichtu měl cosi podobného rypáku divokého kance včetně zahnutých klů, které mu trčely vzhůru ze spodní čelisti.

Málem bych to zapomněl připomenout: Górii byl můj přítel.

„Nečekal bych od tebe takovou sviňárnu, kapitáne,“ řekl mi Górii.

„Čekal, nečekal, bráško,“ opáčil jsem. „Nic na tom nezměníš. Radím ti dobře, vyber si Orcigard. Tohle je jen první třídění. Jak to tak vypadá, na podzim sem napochoduje královská armáda a pověsí všechny orky a gobliny, kteří tu zbudou.“

„Nechce se mi do Orcigardu,“ zachrochtal. „Mezi ty divoký parchanty...“

„A co Likario?“ navrhl jsem.

„Likario je goblinský město, cožpak jsi zapomněl? A čouhni na mě - vypadám snad jako nějaké zatracené goblin? Kromě toho je přej Likario přeplněný uprchlíky. Prská ve švech. Tihle zaprášený migrační poradci, tihle ex-orkisti, nejsou jen tady, ve Šťastné Náhodě. Rozlezli se po celém Pohraničí. Všude, kde se lidi zakousli do okraje Orcigardu, vybudovali nebo odkryli města a začali tam žít společně s gobliny. Praehert, Čuníkov, Bílá Voda, Krínyis... Všechny ty místa jsou plné ex-orkistů a všichni ti ex-orkisti se pěkně činějí.“

Popošel sem a tam ve své dílničce přeplněné hliněnými hrnci, vázičkami, hrnky a karafami, které vlastnoručně (spíš by se dalo říct vlastnoprackově) vyrobil. Ještě jsem se zapomněl zmínit, že Górii se živil jako keramik.

Praštil pěstí do stěny: „Kdybych to byl jenom tušil před sedmi lety! Podřezali bysme vám krky, vy prašiví vybledlí ksindlové!“

„Před sedmi lety to vypadalo jinak,“ upozornil jsem ho.

„Jo, žili jsme pod zemí jako krtci. Živili jsme se ponravama. Až jste přišli vy a odkryli ty domy a ulice... Co jste nám to udělali? My už nikdy nebudeme chtít žít v norách a v chatrčích!“

„Neviděl jsi Thonnieriku,“ upozornil jsem ho. „Královské město. Ano, má kamenné hradby a uvnitř těch hradeb pár dvoupatrových domů z cihel. Jádro Thonnieriky - to je solidní práce ještě z doby, než jsme se odštěpili od císařství. Ale jinak? Podíváš se z hradeb a uvidíš jen boudy, zemljanky, prasečí chlívky a brlohy. Stejně dobré, nebo spíš stejně ubohé jako ty vaše nory a chatrče... Nemohl bych se vrátit do Thonnieriky nebo žít v Glen Karhó, v Rudenrogu. Tohle staré pterrské město nás změnilo. Nás i vás.“

„Pět roků jsem tady vyráběl hrnky z hlíny,“ máchl pazourou kolem sebe. „Líbilo se mi to. Teď abych odešel do Orcigardu a nechal se najmout do protilidského komanda. Vráť se sem, Rogere. Jako nepřítel.“

„To bude až zítra, Gorů. Ale já se toho zítřka musím dožít. Musím uživit rodinu.“

„Proč tě vlastně vyhodili z městské gardy?“ zeptal se.

„Pro podezření, že беру úplatky.“

„Jasně, to se hodí na každého. Úplatky bere každý.“

„Ano,“ přítakal jsem. „Úplatky berou všichni.“
„Každej kromě Rogera Schniregy. Kromě tebe, kámo. Všichni vědí, že tys nikdy žádný úplatek nebral.“
„Ne, nikdy jsem nevzal úplatek,“ připustil jsem. „A věř mi, někdy bylo opravdu těžké odmítnout.“
„Proč tě opravdu vyliili?“
„Kvůli mojí ženě,“ usmál jsem se.
„Kvůli Alvině? Kecáš!“
„Nekecám. Děti začaly odrůstat a ona byla doma neklidná. Chtěla nějakou práci. A náš přítel, králův místodržící Joselin Backer, jí nabídl zaměstnání písáčky. Pak ji povýšil na vrchní písáčku. Teď je jeho osobní asistentkou. Zamiloval se do ní až po uši - někdy je mi ho líto, jak se v tom plácá. Aby si zajistil její přízeň, vyhodil mne z místa.“
„A co ona?“
„Pracuje u něj dál. Ty peníze potřebujeme.“
„Myslím - proč mu nepodřízne krk?“
„Nevím. Asi je jí ho taky líto.“
„Tomu nerozumím,“ zahučel Gorii. „Vy lidi jste nějaký pošahaný.“
„Pokud Alvina Backerovi podlehně, vezme mne Backer zpátky do služby.“
„Podlehne? To myslíš jako že mu podrží?“
„Tak nějak,“ přisvědčil jsem smutně.
„Ještě mu nepodržela,“ zachrochtal skřet.
„Ještě ne.“
„Pamatuju toho hajzla Backera,“ zavzpomínal. „Byl tu s vámi od začátku. Přeložili ho sem z Rudenrogu, protože tam měl nějaký průser.“
„Nepřipadal mi špatný,“ namítl jsem. „Uměl se bít, jak se patří.“
„Nedělej, že sis to všechno nezavinil sám,“ obvinil mne skřet. „To ty jsi měl být místodržícím. Ty jsi dokázal Šťastnou Náhodu ubránit!“ „„Já? Přeháníš.““
„A kdo dal dohromady milici, když hrozilo, že nás napadnou divocí orkové?“
„Udělal jsem, co jsem mohl,“ připustil jsem. „Stloukl jsem obranu z těch? které jsem měl k dispozici. Vyzbrojil jsem lidi, kteří odkrývali Šťastnou Náhodu. Vycvičil jsem vás, gobliny a orkogobliní míšence. Přemluvil jsem partu dobrodruhů, která táhla kolem, aby se k nám přidala.“
„Vzpomínám si na ně,“ zachrochtal skřet. „Byli to samí elfové, půlelfové a čtvrtelfové. Alvina byla jednou z nich.“
„Divocí orkové nás chtěli napadnout. Vyjednávali jsme s nimi a oni odtáhli. Ale pak přišli ti divočí. Šílenci od pramenů Vickey.“
Skřet přikývl. „To už snad nebyli ani orkové, ale kříženci medvědů a divokých prasat. Zaútočili za pochodu. To byla řež, to bylo maso. Pamatuju, žeš měl tenkrát pěkně namále, Rogere. Jedna z těch kreatur už se tě chystala rozmáčkout palcátem na placku. Jenže pak se tam přihnala Alvina a přesekla ji na dvě půlky.“
„Ano. V té chvíli jsem se do ní beznadějně zamiloval.“
„To ty ses měl stát místodržícím. Měl ses víc snažit. Nikdy by ses nedostal do těchhle problémů. A my bysme se nemuseli dohadovat s nějakýma ex-orkistama.“
„Backer měl lepší konexe. Bez konexí se nikdy královým úředníkem nestaneš. Nevrátíme se tady k těm papírům?“
napřáhl jsem před sebe dokumenty migračního poradce.
„Nacpi si to do krku,“ zavrčel Gorii. „Za mě provizi nedostaneš.“
Ale pak se mu přece jen zalesklo v očích a řekl. „Dej to sem, zmetku. Podepíšu ti Orcigard. Za těch pár sorynů, co mi dají, si koupím pořádnou sekýru. Abych ti měl čím rozbít palici, až se vrátím.“
V duchu jsem zajasal. „A nemáš nějaké přátele nebo známé, kterým by se tahle služba taky hodila? Informace o možnostech subvencovaného vystěhování...“
Ani se příliš nerozmýšlel. „Tam pod tou obrovskou prasklou nádrží, co jsme ji objevili stranou akvaduktu - vzpomínáš?“
„Pod tou, co si myslíme, že to býval vodojem?“
„Jo, to je ona. Tak pod tou bydlí pár mých bratránků.“
„Tam přece nikdo nebydlí. Tam jsou jen sutiny zarostlé lesem.“
„Jo, tak už tam bydlí. Nastěhovali se nedávno, budou celý říční z toho, že se mají zase stěhovat pryč.“
„Navštívím je,“ pokýval jsem hlavou. „Můžu se na tebe odvolat?“
„Jo, klidně. Pozdravuj je ode mne.“
Podškrábl mi vystěhovačskou smlouvu. Je až s podivem, kolik goblinů umí číst a psát. Téměř všichni, které znám. Zato většina lidí to neumí. Což je zvláštní, nemyslíte?
Vrátil jsem se domů utahaný, jako bych celý den dobýval pařezy.
Nenáviděl jsem sám sebe a mysl jsem, že je to moje soukromá záležitost. Má nenávisť k sobě samému byla tak silná, že jsem si nedokázal představit, že by mne mohl nenávidět ještě někdo další.
Například Gorii.
Druhého dne zrána jsem řekl Alvině: „Už vím, co udělám. Mám plán. Najdu hrob Gordona Fee a vyloupím ho.“
„Vyloupíš hrob?“ podivila se Alvina. „K čemu to bude dobré?“
„Když Gordona pohřbívali,“ řekl jsem, „tak ho prý jeho přátelé zasypali zlatem, smaragdy, rubíny, neproplacenými směnkami a jinými cennostmi. Takhle se to povídá.“
„A nebude to Gordonovi vadit?“ namítl Alvina.
„Nemyslím, že by mu to vadilo. Za těch sedm nebo osm let, co je po smrti, už z něj asi moc nezbylo. Gordon Fee byl

mým přítelem. Pomohl by mi, kdyby byl naživu.“

„A jak ten hrob najdeš?“ položila mi Alvina klíčovou otázku.

„Nakreslíš mi mapu,“ udeřil jsem na ni. „Ty určitě víš, kde je Gordonův hrob.“

Zasmála se jasným, čistým smíchem. „Nemusím ti kreslit mapu. Vysvětlím ti to ústně. Vejdeš do Orcigardu, asi tak měsíc půjdeš na sever a pak zahneš na východ. Většinu té cesty strávíš po kolena v bažině, zbytek po pás. Budeš bojovat s orky i se stvůrami, které po smrti Alaricha Touraina uprchly z jeho laboratoří. Musíš mít oči na stopkách, a když se budeš dobře rozhlížet, nemůžeš nevidět obelisk nad Gordonovým hrobem. Je obrovský, vysoký až nad stromy,“ naznačila rukama velikost onoho obelisku. „No, možná, že teď už není tak veliký. Třeba už jenom takhle,“ ukázala menší obrys. „Nebo takhle,“ položila ruku těsně nad zem.

Jasně, podle legendy vztyčili Gordonovi přátelé nad hrobem obelisk. Ale neměli času nazbyt a ani žádný vhodný materiál. Vymodelovali obelisk z včelího vosku. A voskový obelisk, jak jistě chápete, není příliš trvanlivý.

Je to ale liška podšitá, tahle moje Alvina. Vsadil bych se, že byla u toho, když Gordona Fee ukládali do hrobu.

Spočítal jsem jednotky, které jsem měl dostat za Fida, Goriia a těch pár dalších goblinů, které jsem přemluvil k emigraci.

Jednotky jsem přenásobil příslušným počtem sorynů a vyšlo mi, že bych si mohl dát půl dne oraz. Preventivně jsem vynadal dětem, postrašil jsem je, aby byly hodné a nepokoušely se zapalovat třísky v krbu kouzlem (sklony k magii mají po Alvině) a vyšel jsem do ulic. Jen tak jsem pokukoval po krámcích, zdravil známé lidi a gobliny a vůbec nikomu jsem se nesnažil radit v emigračních záležitostech.

V hospodě „U drakobijce“ jsem si dal pivo a chvíli pozoroval partu dobrodruhů, která se právě chystala na výpravu do Orcigardu. Jeden chlapík v pancíři, dva hraničáři, potvůrka tvaru a velikosti goblina, vyzbrojená dlouhým lukem a půlelf s magickou holí. Byli ověšení stočenými přikrývkami, batohy a brašnami. Doplnovali si u putykáře zásoby na dlouhou cestu a přitom z něho tahali rozumy o tom, v kterém místě je nejlepší do Orcigardu vstoupit, se kterými orčími klany se dá vyjednávat o právu průchodu přes jejich území (za hrst korálků a láhev kořalky) a ze kterých míst přinesli nějaké dřívější dobrodruzi pořádné poklady. V Orcigardu jsou pochopitelně především bažiny nebo prales, případně i kombinace obého. K tomu nějaké orkové, mračna komárů a Tourainovy rozlezlé bestie.

Fór je ovšem v tom, že orcigardské bažiny nevznikly jen tak samy od sebe - jejich příčinou je zřejmě systém starých pterrských odvodňovacích a zavlažovačích kanálů, který se před pár stovkami let naprosto zhroutil. Orcigard byl původně říší oněch zmizelých pterrů, Šťastná Náhoda byla nejspíš jen jakýmsi pohraničním hnízdem. V bažinách pak lze najít trosky pterrských paláců a letohrádků, z nichž některé jsou doslova nacpané zlatem, cennostmi a magickými artefakty. Ovšem tam, kde jsou bažiny, tam se záhy nastěhují orkové, to dá rozum. V Orcigardu už žijí celá staletí a pokládají ho za svůj domov. Vetřelce nemají v lásce.

Když o tom už mluvím - ve Šťastné Náhodě jsme sice vykopali nádherné domy, akvadukty, sochy, fontány a kanalizaci, ale zlata se tu našlo pomalu. Šťastná Náhoda je známá tím, že tu žádné zlato není, proto jsme také ušetřili různých zlatokopů.

Dopil jsem pivo a vyšel z knajpy ven. Báł jsem se, že ztratím sebeovládání, skočím si domů pro deku a přidám se k dobrodruhům. Vzali by mě? Nebyl bych pro ně už příliš starý? Na druhou stranu mám docela slušnou pověst. Pět let jsem velel pevnosti Rudenrog, šest let jsem tady ve Šťastné Náhodě zastával funkci šéfa místních bezpečnostních složek. Skvělá kariéra... která skončila tak náhle.

Z postranní uličky jsem zaslechl pravidelný krok. Počkal jsem, až ke mně dodupala hlídka - zrzavý Bořek a kníratý Dorian.

Pozdravili mne po vojensku a Bořek se dotkl řemení, které jsem teď nosil přes kabát: „Pořídil jste si pěkné kvádru, kapitáne. Akorát tady je vám to nějaké volné,“ dotkl se tvarovaných štítků, které původně zakrývaly Alvinina plná prsa.

„Nejsem kapitán,“ upozornil jsem je. „A co ty, Doriane, už z tebe udělali velitele gardy?“

„Bodejť bych vám chtěl vyfouknout váš flek, kapitáne,“ zakřenil se knírač. „Ani bych to nevzal, kdyby mi to nabídli. Jsem pořád jen zástupce.“

„Oni ti nenabídli funkci velitele?“ podivil jsem se.

„Kdepak, kapitáne,“ zavrnil rozpačitě Dorian. „Ta zůstává přece připravená pro vás. Pan Backer říká, že provádí šetření ve věci vašeho obvinění, pracuje na tom, aby vás mohl očistit.“

Všechny ty komplikované žvásty, které jim do hlav nalil Backer, pronášel koktavě a se zajíkáním. Pak, jako by to už chtěl mít za sebou, vychrлил: „Jakmile budete zproštěni obvinění, pan Backer vás zase povolá do služby.“

„Jasně,“ přikývl jsem. „Backer mne nejdřív obvinil, teď pracuje na mém očištění.“

Dorian mlčel, ale zrzek vyhrkl: „Jsme na vaší straně, kapitáne.“

„Radši to ale nikomu neříkejte, chlapci,“ usmál jsem se na ně. „Nebo taky přijdete o práci. A jak je jinak? Jak jde služba?“

Podívali se na sebe a pak Dorian řekl: „Narazili jsme na záhadu, kapitáne.“

„Na záhadu?“

„Jo. Mrtvěj chlapík. Nikdo ho tu nezná.“

„No a? Někdo ho zabil?“

„To je právě ta záhada, pane. Žádný zranění.“

Chvilí přešlapovali a pak Bořek nesměle navrhl: „Nemohl byste nám s tím píchnout, kapitáne?“

„Proč ne?“ pokrčil jsem rameny. „Stejně nemám dopoledne nic na práci. Tak kde ho máte?“

„Myslíš, že můžeme kapitána propašovat na strážnici, šéfe?“ mrkl Bořek na parťáka.

„No jasně, že můžeme,“ odfoukl tázaný přes knír.

„Chlapci, chlapci,“ napomenul jsem je. „To je flagrantní porušení předpisů. Být vašim kapitánem, napařím vám oběma

důtku.“

„Co je to flagrantní?“ pozastavil se zrzek nad neznámým slovem.

„To je jako když přistihneš manželku in flagranti, vole,“ vysvětlil mu Dorian, který byl v soudní terminologii přece jen zběhlejší. „Když si to třeba zrovna rozdává s poslíčkem z kšeftu.“

„Jo ahá!“ zachmuřil se zrzek při té představě. „To bych je oba přetřhl na tři půlky. A poslíčkovi bych utřhl jeho...“

„Sklapni, nádhro,“ zarazil jsem ho. „Ukažte mi tu vaši záhadu.“

Dovedli mne na strážnici zadním vchodem. Strážnice byla umístěna v jedné z největších a nejhonosnějších budov u prostranství, které neslo hrdé jméno Velké náměstí. Nebyl jsem si jistý, jestli pod nánosem země a krytem vegetace ještě spokojeně neodpočívají mnohem větší placky, které by tohle Velké náměstí pohodlně strčily do kapsy.

V oné budově se kromě strážnice nacházela ještě prefektura, soudní dvůr (takový malý, nenápadný, ale náš, který asi tak jednou za měsíc navštívil mobilní soudce a odsoudil všechny hříšníky), pár místností pozaplněných artefakty z vykopávek, které tam čekaly na odeslání do Thonnieriky či na odborné prozkoumání, a pár úplně prázdných cimer, které zatím nebylo čím zaplnit. Pterristi stavitelé prostě zacházeli s rozměry velkoryse. Kdysi tady musely žít desetitisíce těch bytostí s ptačími hlavami, ale současná Šťastná Náhoda zatím nebyla nijak přelidněná ani přegobliněná. Jak se zdálo, vývoj navíc směřoval k radikálnímu odgoblinění.

Dostat se do správní budovy nenápadně nebyl žádný problém. Většina velkých pterrských staveb disponovala kromě hlavního ještě tak pěti či šesti bočními vchody, mnohdy umně zamaskovanými. Z každé z těchto velkých budov se táhly dvě nebo tři tajné chodby, směřující většinou až za zbytky hradeb (nebo zato, co jsme za zbytky hradeb považovali). Proč se v tom ti pterrové takhle vyžívali, to vám vážně neřeknu. Ne že bych nechtěl, ale já to prostě nevím. Vlezli jsme do baráku, ovšem problém byl, že jsme nešli do strážnice, ale do jednoho sklepení. Při této cestě bylo nutné překonat centrální chodbu, vysokou, vznosnou, vydlážděnou barevnými dlaždicemi a lemovanou skulpturami pochodní, které i po těch staletích vydávaly slabou magickou záři.

Hláhnutí jsme uslyšeli už z dálky, a tak jsme já i moji dva společníci stačili uskočit do výklenku za veliký bělostný květináč okrášlený vlysy.

„Zdejší lidé jsou ohromně pracovití, vzácní pánové,“ jásal optimistický, bujarý hlas. Žaludek se mi smrskl do velikosti asi tak třešně - ten hlas totiž patřil mému bývalému příteli (tomu čubčímu synovi) Joselinu Backerovi, toho času královu místodržícímu ve Šťastné Náhodě. Provázel jakousi delegaci (zjevně důležitou delegaci) a překypoval energií.

„V tom to je, vážení pánové, tajemství úspěchu spočívá v obětavosti místních lidí. Celou tuhle nádhru vlastníma rukama vyrvali pralesu, odkryli ji a po staletích ji opět vystavili slunečním paprskům. Dokázali ji ubránit před orčími nájezdníky, což nebyli, vážení, nějací orkogobliní mišenci, ale opravdoví divočáci od Vickey. A zde, vážený pane vyslance, tato krásná dáma se jmenuje AI vina Schniregová a je mou pravou rukou. Má neskutečné nadání k vyřizování spisů, nebýt jí, jistě bych se ve všech těch lejtrech utopil. Alvino, drahoušku, zařídíš pro naše milé hosty malé obcerstvení? A teď bych vás zavedl do nejhořejšího patra, abyste si mohli Šťastnou Náhodu prohlédnout shora...“

Joselin Backer i s celou delegací odšustil po širokém schodišti někam do vyšších poloh, a tak jsme mohli přeběhnout chodbu a zanořit se do sklepení.

Mrtvola byla uložena ve sklepení právě proto, že tam bylo chladno a nemohla podlehnout tak rychle zkáze. Jistě už ji ohledal místní felčar, a tak měla být odklizena tam, kam se mrtvoly obvykle odklizejí, ale měl jsem podezření, žeji tam chlapi z gardy nechali ležet právě proto, abych si ji mohl prohlédnout i já.

Bořek nasvítíl lucernou stůl, na němž leželo tělo přikryté plachtou. Dorian odkryl plachtu, takže jsem se mohl záhadě podívat takřikajíc do očí, tedy do vytřeštěných očních bulv.

„Tak tohle znám,“ řekl jsem. „To je jakýsi obchodní cestující s kořalkou. Zřejmě k nám přišel z vévodství Barro.“

Byl to onen chlapík, s nímž jsem se setkal na školení migračních poradců, ten, kterého nám náš sekční vedoucí dával za příklad hodný následování. Co se mne týče, až sem bych ho následovat nechtěl.

„Potuluji se tu teď mraky cizích lidí,“ zahučel Dorian. „To by nás ani tak netrápilo. Spíš by nás zajímalo, co ho zabilo.“

„Hm? A doktor určil jako příčinu smrti co?“

„Doktor nevěděl,“ řekl Dorian prostě.

„Cože?“ vyjekl jsem. Náš felčar nebyl moc dobrý v léčení živých lidí, ale v případě určování příčiny smrti neměl konkurenci.

Odkryl jsem celou plachtu a zběžně tělo prozkoumal. Chudák mohl být mrtvý asi tak necelý den, protože posmrtná ztuhlost už mizela. Obchodní cestující v poměrně slušné kondici, mírně obtloustlý, z výrazu obličeje se nedalo nic vyčíst, protože tváře se už propadly do šklebu vlastního mrtvým lidem. Žádné stopy násilí. Žádné bodné rány, oděrky, stopy skrčení. Nic. Ani temné skvrny v obličeji, naznačující, že dotyčného sklátila mrtvice.

„To už je třetí,“ hlesl zrzavý Bořek.

„Třetí co?“

„Třetí mrtvola bez zranění, kterou jsme našli během dvaceti dnů. A všichni ti mrtví leželi po ránu pohození na ulici.“

Tohle bylo vážné. „A co říká doktor o možnosti nákazy? Mor, nebo něco takového?“ Neřikalo se mi to dobře, protože v případě morové rány by byly ohroženy především mé děti.

„To doktor vyloučil,“ uklidnil mne Dorian. „Žádné příznaky nemoci.“

„Jed,“ navrhl jsem.

„Neexistuje jed, který by nezanechal stopy, alespoň tak to řekl doktor. Zčernání lůžek pod nehty, stopy po dávení, oteklý jazyk...“

„Hmmm,“ zahučel jsem. „Vyvedte mne ven, hoši. Budu o tom přemýšlet.“

V pozdním odpolední jsem si uvědomil, že jsem za celý den ještě nekontaktoval žádného potenciálního zájemce

migračního poradenství. Zalistoval jsem ve svých poznámkách a našel tam odkaz na bratránky mého přítele Górii, sídlící pod prasklým vodojemem. Gorii mluvil o celém hejnu bratránků, a to vypadalo slibně.

Ono místo leželo stranou od města. Tím nemyslím stranou od té části, kterou jsme zatím vykopali z nánosů. Ne. Bylo úplně mimo staré pterrské sídliště, a to směrem do Orcigardu.

Možná jsem se ještě nezmínil, že Šťastná náhoda (stejně jako její sesterská města Praehert, Čuníkov, Bílá Voda, Krínyis) byla odkryta na rozhraní Orcigardu a vrchoviny, která má mnoho místních názvů, ale žádný oficiální.

Ovšem tahle města ve vrchovině mají jednu nevýhodu.

Není tady moc dobrá půda. Z jedné strany pahorky, z druhé, na dohled z arkády, bažina. Bažiny totiž ještě nikdo vysušit nedokázal. Se samozásobením potravinami máme trochu problémy.

Vodojem stál na půl cesty mezi městem a bažinou. Nikdo z lidí se do těch míst nestěhoval, ve vzduchu už občas zavanulo bahno a mohli jste tu potkat různé orčí gaunery. Já jsem se tu pohyboval bezstarostně, protože dosud jsem s orkogobliny vycházel celkem v pohodě. Pročež jsem se vydal po jedné vyšlapané pěšině. Vedla divokou houštinou mezi vysokými smrky, buky a borovicemi, prorostlými divokými křovisky. Tady, v blízkosti vody, nabýval prales na síle. Pěšina mě dovedla k prasklině v tělese vodojemu a já jsem do praskliny důvěřivě vstoupil.

Uvnitř bylo něco jako obrovská jeskyně, ozářená plameny několika ohnišť, volně rozdělená na jednotlivé části kůžemi a záclonami zavěšenými na šňůrách a bidlech. Kolem ohnišť seděly nějaké postavy, jiné se ukrývaly za oněmi improvizovanými plentami a já z nich viděl jenom nohy. Když jsem spočítal nohy a vydělal je dvěma, vyšlo mi asi tak patnáct osob.

„Zdravičko!“ zahlaholil jsem. „My se asi neznáme, ale máme společného známého. Znáte chlapíka jménem Gorii? Tak to je můj kámoš. Sdělil mi vaši adresu, protože pro vás mám něco, co vás určitě bude zajímat.“

Jasně - další z pravidel migračního poradce zní: navodit přátelskou atmosféru a vzbudit zájem.

Od ohnišť se ke mně otočily tváře, které se ve stínech zdály být temné. Leskly se v nich kančí kly, které trčely vzhůru k očním důlkům, v nichž žhnuly rudé skvrny. Orkové se od goblinů liší i tím, že gobliní kukadla svítí v šeru žlutě, kdežto ty orčí červeně.

Než jsem stačil pochopit, kam jsem to vlastně vpadl, jakási obluda mi přátelsky položila pařát na rameno. „Gorii říkal, ty přijít,“ vyfoukla mi do tváře zkažený dech páchnoucí cibulí.

Nenápadně jsem se podíval, kdo se to ke mně chová tak familiárně a na chvíli se ve mně zastavilo srdce: tohle nebyl žádný kříženec, ale čistokrevný ork. Rabiák vysoký skoro jako já, ale dvakrát tak široký, s kančím rypákem a hřívou žíní na temeni, svázanou do uzlu. Jednou rukou mě držel za rameno, v druhé nenápadně svíral násadu staré dobré kamenné sekery.

Od ohnišť vstaly další dvě postavy, nastrojené do kožených pancířů a ozbrojené šavlemi.

„My budeme jít já a ty,“ zachrochtal mi do ucha můj nový přítel. „Jít tam dolů. Po schodech.“

Zadoufal jsem, že je vlastně všechno v pořádku. Tohle je jen banda ničemů, která sem přitáhla, aby podškrábala vystěhovalecké smlouvy. Zase odtáhnou, až shrábnou své subvence. Dobrý kšeft pro mě i pro ně. Žádné riziko. Se dvěma orky po bocích a se třetím v zádech jsem pln nadějí vkročil na schodiště, vedoucí dolů.

Jenže dole nebylo nic, co bych očekával.

Koho by taky napadlo, že pod orčí jeskyní, plnou kouře z otevřených ohnišť, se bude nacházet takováhle úhledná pracovna?

Světlo sem dopadalo šachtou, vedoucí šikmo přes těleso vodojemu. Takováhle denní osvětlení pak doplňovalo pár magických lamp z pterrské pozůstalosti, jejich měkké světlo dodávalo místnosti na útulnosti.

Prostoře vévodil stůl bytelný jako říční člun a široký jako pohovka. Pokrývala ho různá lejstra a papíry. Další stohy papírů se válely v policích za stolem a kromě polic stály u stěn registratury s množstvím zásuvek. Kromě toho tam byla ještě dvě křesla - jedno před stolem, druhé za stolem.

„Ty sednout!“ zachrochtal mi do ucha ork a vmáčkl mne do křesílka před stolem. „Ty čekat.“

„Na co čekat?“ podíval jsem se na něj odspodu.

„Čekat na Basil. On brzo.“

Takže jsme čekali.

Nechci se chlubit, ale pochopil jsem, kdo je to ten Basil o chvíli dříve, než se skutečně dostavil. Kdo je schopný zabít člověka pohledem?

Bazilich! Stvůra vytvořená Temným mágem. Alarich Touraine je mrtvý, ale jeho bestie se rozlezly všude kolem.

Cesťák s kořalkou byl bazilichovi na stopě.

Nakonec ho vypátral.

A bazilich ho zabí pohledem - proto chlapík neměl žádná zranění.

A teď jsem bazilicha našel i já, přesněji řečeno poslal mě za ním můj přítel Gorii. Skřet je jenom skřet. Bylo bláhové se s ním přátelit.

Po dlaždicové podlaze zaškrábaly drápky a on se dostavil osobně: tělo velké kočky, ještěřčí ocas, dlouhý krk a na něm ještěřčí hlava. Na sobě to mělo oblečené cosi jako domácí župan. A celé to bylo nějaké mrňavé.

Tohle že má být bazilich? Vždyť je to jen takový... bazilišek!

Vyškrábal se do křesílka za stolem, přední tlapy sepal na břicho. Plazí tlamička se mu rozevřela do náznaku úsměvu: „Á, kapitán Schnirega osobně,“ zasyčel.

„Roger Schnirega, to jsem já,“ kývl jsem. „Ale už ne kapitán. Má hodnost mi byla pozastavena.“

„Slyšel jsem,“ pokýval hlavou bazilišek. „Je to zajímavý právní problém, který jsem prostudoval. Víte, že vojenská hodnost nemůže být pozastavena? Můžete být degradován, zbaven cti, to ano. Ale nic jiného. A rozhodně vás nemůže

degradovat nějaký králův místodržící.“

„Jestli mě chce Backer degradovat, tak ať mě degraduje,“ zachrul jsem. „Já mu tu radost kazit nebudu. Když už jsme takhle v družném rozhovoru, mohu vás o něco požádat?“

„Jistě, jen žádejte,“ zavrňel Basil.

„Než moji mrtvolu pohodíte na ulici, mohl by mi tady ten váš strážce rozbít hlavu svou sekerou?“

„A pročpak?“ podivil se bazilišek.

„Víte, asi před půl rokem jsem uzavřel velice výhodnou pojistnou smlouvu. Jakýsi goblin mě navštívil v úřadě, odvolal se na mé známé a vysvětlil mi co a jak - budu každý rok platit třicet sorynů a pokud bych v příštích dvaceti letech zahynul násilnou smrtí, vyplatí mě ženě goblinova společnost odškodné. Dvě tisícovky, což, jak uznáte, není málo.“

Bazilišek pokýval lysou hlavičkou: „Gorgiito, mohl bys laskavě najít složku pana Rogera Schniregy?“

Ork opustil stanoviště u mé židle a přešel k sekretáři. Pazourem s dlouhým nehtem jel po nadepsaných štítcích a bezhlesně pohyboval odulými pysky. Užasl jsem - ta stvůra uměla číst! To bylo víc, než dokázala většina lidských obyvatel Šťastné Náhody!

Pak vytáhl ze šteláře složku a podal ji baziliškovi. Ten v ní zalistoval a omluvně poznamenal: „Je mi líto, kapitáne Schnirego. Pojistka nebude vyplacena, pokud pojištěnec zahyne násilnou smrtí při výkonu povolání migračního poradce.“

„Cože?“ nechápal jsem.

„Vaše rodina nedostane nic. Asi jste si při podpisu pojišťovací smlouvy nepřečetl tady to dole, drobně napsané.“

„Můžu se podívat?“ natáhl jsem ruku a bazilich mi podal pojišťovací smlouvu. Prostudoval jsem drobná písmenka, která jsem předtím považoval za ornament, či snad za soustavu kaněk.

Začetl jsem se do drobných znaků a pak jsem vybuchl vzteky. „Vždyť to je podvod!“

„Jak to myslíte?“ naštětil se Basil.

„Pojistné by nebylo rodině vyplaceno, ani kdybych zahynul jako člen městské gardy, vojenského oddílu nebo soukromé ozbrojené složky. Jak mě mohli pojistit, když věděli, že jsem kapitán městské gardy? Platil bych a platil a rodina by ostrouhala.“

„A jak myslíte, že bychom vydělali, kdybychom vypláceli pořád nějaké pojistné?“ ohradil se dotčeně Basil.

„To je váš kšeft?“ ubezpečil jsem se. „To s tím pojišťováním?“

„Ale samozřejmě,“ pokýval kebulkou.

Vrátil jsem mu pojišťovací smlouvu. „Už ode mne neuvídíte ani soryn,“ řekl jsem pevně.

„A vy si myslíte, kapitáne, že to vaše migrační poradenství je férová záležitost?“

„Ano,“ řekl jsem přesvědčeně. „Je to obchod s informacemi. Naprosto korektní.“

„A víte, co je takzvaná Zlatá rašple? Takzvaná vzorová gobliní osada?“

„Myslím, že je to něco nepěkného. Také to svým přátelům nedoporučuju.“

„Zlatá rašple je, či spíše byla, gobliní robotárna,“ vysvětlil mi. „Baráky obehnané dvojitým zátarasem, střežené ozbrojenými strážnými. Goblini tam v manufakturách vyráběli všelijaké zboží. Goblini, samice, mláďata - všichni pracovali do úpadu.“

„A už nepracují?“ zeptal jsem se.

„Už nepracují,“ poučil mne. „Jak víte, Zlatá rašple se nacházela mezi Brody a lesem Izironk, na území, které jste vy lidé ukradli elfům. Je tomu dnes osm dní, co král Eagerpe se svými bojovníky zaútočil na Zlatou rašpli, pobil strážce a gobliny osvobodil.“

„Pobil strážce a zmasakroval gobliny,“ přikývl jsem chápavě.

„Ne,“ opravil mne Basil. „Gobliny osvobodil. Propustil je na svobodu.“

„Elfové osvobodili gobliny?“ užasl jsem. Usmál jsem se při té myšlence. „To už je konec světa opravdu na dosah.“

„Usmíváte se?“ podivil se bazilišek.

„Mám radost, že jsou goblini svobodní. Nevím proč, ale... jsem rád.“

„Kapitáne Schnirego,“ natáhl ke mně Basil hlavu přes stolní desku. Pláží krk se mu vytáhl do téměř dvojnásobných rozměrů. „Už dávno jsem se s vámi chtěl setkat.“

„Právě jste se setkal,“ pokrčil jsem rameny. „Pozdě, ale přece.“

„Myslím, že to není pozdě,“ vycenil na mě krysí zoubky v náznaku úsměvu.

„Proč jste se se mnou chtěl... tento?“

„Rád bych, abyste mi něco objasnil,“ zašustil Basil.

„Ptejte se,“ kývl jsem.

„Vy sám jste udělal neuvěřitelné,“ zasyčel. „Před sedmi lety jste přišel sem, do Šťastné Náhody, s oddílem dobře ozbrojených mužů.“

„Tehdy tu nebyla žádná Šťastná Náhoda. Jen prales a goblini v norách.“

„Tak. Hledali jste trosky a doufali jste, že v troskách naleznete poklady. Místo toho jste našli město.“

„Ano, takto bylo.“

„Usadili jste se zde. Ubránili jste město proti orkům. Ale jedno nepochopím - proč jste nebojovali s gobliny? Proč jste je jednoduše nepobili? Nevyhnali?“

„Byli tady doma,“ rozhodil jsem rukama.

„Elfové byli doma v lese Izironk. Byli to vaši spojenci. A vy jste je přesto vyhnali.“

„Já jsem elfy nevyhnal. Přátelil jsem se s nimi, dokud jsem ještě velel pevnosti Rudenrog. Má manželka je částečná elfka.“

Bazilišek natáhl krk ještě o kousek dál, až se téměř podobal labuti. Díval se mi do očí ze vzdálenosti dvou stop.

„Kapitáne, vy jste provedl cosi jako precedens. Sprátelil jste se s gobliny. Spojil jste se s nimi. To vy jste zařídil, aby nebyli pronásledováni. Díky vám, díky vašemu precedentu, se tak stalo ve všech městech mezi pahorkatinou a Orcigardem - v Praehertu, Čuníkově, v Bílé Vodě, Krínyisu. Proč?“

„Já nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Když to takhle podáváte, je mi skutečně divné, že jsem se tak choval. Měl jsem radši hned ze začátku nechat gobliny povraždit?“

Pláží krk se stáhl do normální délky. „Ještě než nás opustíte, kapitáne, chtěl bych vás ujistit, že vaše migrační poradenství skončilo. Neuvidíte ani liard provize.“

Trochu mne to znepokojilo. „Proč myslíte?“

„Víte, co je to griffit?“

„Zrůda vytvořená temným mágem. Má tělo rysa, hlavu orla a křídla černé labutě. Pokud vím, jsou griffiti vybaveni umělou inteligencí... jsou to něco jako vaši sourozenci, ne?“

Pokýval souhlasně hlavou. „Na předměstí Thonnieriky žije griffit jménem Mauricio. To on vymyslel migrační poradenství. Pomocí prostředníků přesvědčil královy úředníky - spočítal jim náklady na válečné tažení proti goblinům a srovnal vypočtenou sumu s odhadem subvencí pro gobliny, kteří se rozhodnou odejít z Arkastie dobrovolně. Mauricio získal finanční podporu a rozjel takzvané migrační poradenství. Ovšem před pár dny sebral většinu subvencí a zmizel. Odhadem dvě stě tisíc sorynů.“

Vybuchl jsem: „Jste pěkná pakáž, vy uměle vytvořené stvůry, jeden jako druhý. Jeden vymyslí podvod s pojištěním, druhý s migračním poradenstvím.“

Basil pokýval hlavičkou. „Tak to je, příteli. Jen bych rád věděl, co byste na našem místě dělal vy. Touraine nás vytvořil z podradných materiálů, opatřil nás inteligencí. Věrně jsme mu hlídali jeho smradlavé bažiny - co myslíte, že on udělal? Nechal se zabít nějakými dobrodruhy. Co jsme měli dělat? Zůstat v bažinách? Vy byste tam zůstal?“

„To asi ne,“ připustil jsem.

„Vidíte. Já sám jsem vznikl před nějakými sedmdesáti lety. Dosud nepociťuji účinky stárnutí. Jak dlouho budu žít? Netuším. Takže my, magické bytosti, se musíme nějak zabavit.“

„Aha,“ hlesl jsem.

„Jsem rád, že jsem se s vámi setkal osobně. Budu se těšit na vaši další návštěvu. Gorgiito, odveď pana kapitána na vzduch.“

„Vy na mně nevyzkoušíte svůj smrtící pohled?“ ujistil jsem se.

„Neblázněte, kapitáne. Vy jste přesně takový velitel gardy, jakého potřebujeme. Nemusíme do vás investovat žádné úplatky, jste úplně zadarmo.“

„Já že jsem zadarmo?“ vyjekl jsem. Dotklo se mne to.

„Promiňte, jestli jsem vás urazil,“ zašustil Basil omluvně. „Vy jste člověk pevných zásad. A vaše zásady se shodují s našimi potřebami.“

„Aha,“ pokýval jsem hlavou. „Ale já už nejsem velitel gardy.“

„S tím si nedělejte starosti,“ upokojil mne Basil a mávl párátkem na znamení, že audience skončila.

Bylo mi hrozně, chápal jsem, že jsem právě s Basilem dohodl odstranění Joselina Backera. Jak jinak bych se mohl vrátit zpátky do funkce? Josy Backer je zahryznutý do mé manželky, šílený láskou, ten se nedá podplatit ani zastrašit.

Nemohl jsem spát a bylo mi ho líto. Stále jsem ho viděl před sebou, jeho usměvavou chlapeckou tvář, dojemně prořídle černé vlasy. Vzpomínal jsem na jeho zálibu v černém a černobíle kostičkovaném oblečení, na jeho přátelská gesta a věčný optimismus. Jedna část mého já mi opakovala dokola je to zkurvenej ksindl, který tě očernil, vyhodil z práce a teď vydírá tvoji manželku, druhá část však vzpomínala na nedávné doby, v nichž jsme já a Backer odkrývali Šťastnou Náhodu a vystavovali ji světu na odiv.

Jsem vrah. Teď v noci utloukají orkové Backera v jeho domě, ale ve skutečnosti ho vraždím já.

Alvina vedle mne spokojeně oddechovala a já zíral do tmy.

Usnul jsem až k ránu.

Hned ráno jsem vyrazil do ulic Šťastné náhody, bloumal sem a tam a čekal, až se strhne povyk. Vražda králova místodržícího - to se nestává každý den. Ale všude byl klid. Lidé i goblini pilně spěchali za svými povinnostmi. Vrátil jsem se domů, namazal boty špekem, sbalil jsem si příkrývku a do ní zamotal skývu chleba. Vydal jsem se do hospody „U dobrodruha“ a čekal na nějakou partu, která mě vezme s sebou na výpravu. Ale dnešního dne jsem neměl štěstí. Žádní dobrodruzi se tu nestavili.

Pokusil jsem se alespoň opít, ale ani to se mi nepodařilo. Na nějaké opíjení jsem byl příliš vystrašený.

Za soumraku jsem se pokorně vrátil domů, zul promaštěné boty, rozbalil příkrývku a skývu vrátil do špižirny.

Na mé opatrné dotazy mi Alvina sdělila, že Joselin Backer byl dnes v úřadě zádušný a ve volné chvíli se jí svěřil, že „šlí láskou k ní a že už brzy úplně zešílí!“. Jako ilustraci k svému tvrzení si prý okázale rval vlasy.

Má žena poznala, že jsem úplně vyřízený, a tak se rozhodla, že mne utěší. Zahnali jsme děti do postýlek, zavřeli dveře a zatahli závěsy na oknech.

Snažila se mne rozveselit a opravdu sejito dařilo, z našich hrátek nás však vyrušilo bušení na dveře.

Polooblečený jsem vylezl na ulici a tam se mne chopili nějakí důležité vyhlízející postarší chlapíci v nákladných oblecích. Houstnoucí tmou mne postrkovali k Velkému náměstí a přitom brebentili cosi, čemu jsem nerozuměl.

Na schodech vedoucích do správní budovy postával Joselin Backer jako opuštěná, pohozená loutka. Udělal pár kroků směrem k nám, ale jeden z těch důležitých chlapíků na něj zakřičel: „Jste propuštěn, Backere! Ztraťte se z města! Seberte si svých pět švestek a zmizte!“

A Backer šel. V posledních záchvěvech odcházejícího dne jsem ho viděl, jak schází ze schodů, shrbený, jako by na svých ramenou nesl všechnu tíhu světa.

Brzy jsem pochopil, co se stalo. Backer byl obviněn a posléze usvědčen, že městské peníze rozházel se štětkami v bordelu.

Protože neměli nikoho jiného, dosadili mne dočasně na jeho místo. Z Backerových papírů jsem pak vyčetl, že oficiálně jsem nebyl degradován ani odvolán z funkce. Ve skutečnosti jsem nikdy nepřestal být kapitánem gardy, čistým jako lilie. Hodilo se mi to, vyplatil jsem si žold za dva měsíce nazpátek.

Backer ovšem nerozházel žádné městské peníze, natož se štětkami v bordelu. Takhle to zařídil Basil. Jak to udělal? Nevím. Možná požádal onoho griffita jménem Mauricio o službičku. Mauricio, byť na útěku s hromadou stříbrných sorynů v kapsách, měl přece kontakty na královské úředníky.

Co mě vyděsilo, byla rychlost, s jakou se to stalo. Jeden večer jsem seděl u Basila a druhý večer už tu byla inspekce a nakopala

Backera do zadku.

Takže jsem dočasně jmenován královským místodržícím a čekám, až sem dorazí Backerův nástupce. Zatím jsem akorát zvýšil gardě plat, ne že bych měl ty chlapce tak moc rád, ale s jejich žoldem se automaticky zvedl i ten můj. Alvinu jsem propustil z královské služby, během pár dnů dorazí nový královský místodržící a kdo ví, co to bude za šmejda.

Vlastně všechno dobře dopadlo. Jenže mám pocit, jako by ve mně něco umřelo. Což, jak vím, je cena za zmoudření.